

JORDI VICENT

TOT DERROTANT LES DERROTES

UPV, cap a una nova esquerra nacionalista

La consolidació d'un projecte nacional i la crida a la col·laboració entre les forces nacionalistes d'esquerra centraren les intervencions polítiques de la II Festa de la UPV, dissabte passat, a València.

Fúlvia Nicolàs

Paca Sevilla, membre del Consell Polític d'UPV, començà la tanda de parlaments. Eren poc més de dos quarts de nou de la nit de dissabte, i la II festa de la Unitat del Poble Valencià tot just acabava d'iniciar-se. «La Unitat —assenyalava Paca— forma part del jove moviment nacionalista valencià, amb el qual té el compromís d'elaborar una política pròpia i no subalterna, una política que possibilita començar a derrotar les derrotes».

Unes dues mil persones s'havien reunit al Mercat d'Abastos, a València, per tal de commemorar l'aniversari de la derrota d'Almansa, 279

anys després. «Són moments de fer, de construir», deia l'oradora, i parlava del futur, ben lligat amb el present. Un futur optimista per al País Valencià, des del punt de vista social i nacional, i la decisió de construir una nova esquerra, des dels partits de la perifèria de l'estat, van ser la clau de la nit.

Camilo Nogueira, representant d'Esquerda Galega; Xabier Markiegi, d'Euskadiko Ezkerra; Francesc Vicens, d'Esquerda Republicana de Catalunya, i Andreu Banyuls, també de la UPV, hi coincidiren en tots els seus discursos. Optimistes amb moderació, aplaudits per un públic fidel i entusiasta, anaren parlant un per un en els primers moments de la festa.

Paca Sevilla demanà amb vehemència «la vertebració, l'extensió i la interrelació» del moviment d'afirmació nacional valencià, «un moviment encara fràgil, però que en els darrers anys ha capgirat, de manera determinant, la realitat valenciana (...) un moviment que siga lloc de confluència del conjunt de pràctiques emancipatòries, plurals i orgulloses de la seua diferència».

La Unitat del Poble Valencià fou qualificada per Paca Sevilla com «alternativa sòlida que ens permeta anar més enllà d'una dialèctica sempre espanyolista, entre una dreta autoritària i una esquerra entusiasta gestora de l'ordre establert». El seu parlament, el més breu i concentrat de la nit, aca-

JORDI VICENT

A l'esquerra, assistència a l'acte. Dalt i baix, representants de les diverses forces polítiques nacionalistes de tot l'estat. A la dreta, un moment de l'actuació.

JORDI VICENT

bà amb dos «visques»: «Visca la nostra nació, els Països Catalans», «Visca la nostra pàtria, el País Valencià». Camilo Nogueira, el representant d'Esquerra Galega, diputat per aquest partit al parlament gallec, obrí el torn d'intervencions dels moviments internacionals convidats a la festa de la Unitat ressaltant el fet que, tant el País Valencià com Galícia, «dues nacions sotmeses però vives dins l'Estat espanyol, presenten moltes semblances: totes dues són avui governades pel centralisme, ací representat pel PSOE, allí per Alianza Popular». La llengua, «unes llengües nacionals que van anar retrocedint durant segles, per causa de l'esforç centralista», és encara, però, segons les

seues paraules, un factor de diferència. Segons el parlamentari gallec, «la gallega és avui, indiscutiblement, la llengua política de Galícia, la que pràcticament tots els diputats empenen al Parlament gallec, fet en el qual influí decisivament la presència en aquell òrgan polític d'un grup de diputats nacionalistes». Nogueira atribuï el fet que no s'estiga parlant en català a les Corts valencianes a l'absència d'UPV, «gràcies a les antidemocràtiques lleis electorals impulsades pel PSOE», en aquella casa. La necessitat de la construcció d'una nova esquerra fou el nucli de la intervenció de Nogueira, com ho seria posteriorment la de Xavier Markiegi. Xavier Markiegi, el representant

d'Euskadiko Ezkerra, fou, sens dubte, com diria després Francesc Vicens, l'orador que aixecà amb més força la temperatura de l'ambient. Amb una oratòria contundent, bastant forçada, començà la seua llarga intervenció agraint al poble valencià la solidaritat que, «ara fa ja setze anys», expressà amb el poble basc, amb motiu del juí de Burgos, «que, amb el pretext de jutjar uns militants d'ETA, volia jutjar tot un poble que s'havia alçat dempeus contra la dictadura». Eskerrik asko, gràcies, per aquell moviment de solidaritat internacionalista... digué Markiegi. «Avui us puc portar l'abraçada amb tota l'estima, amb tota la cordialitat, de Juan Mari Bandrés, que fou advocat defensor en el juí de Burgos, i dels companys processats». Una associació, potser forçada, que molts dels assistents trobaren excessiva.

La lluita per l'aprofundiment de les llibertats en l'Estat espanyol, com a vincle de col·laboració entre les forces representades aquella nit a la festa d'UPV, fou esmentada per Markiegi, en contraposició a una situació en què «hi ha llibertats de la persona que encara no s'acompleixen i, sobretot, hi ha llibertats col·lectives, les exigències dels pobles, que són encara sense reconèixer, en un estat que no accepta el fet plurinacional, mentre es tracta d'imposar-nos a tots la sacrosanta unitat d'una única nació espanyola».

Les crítiques a la gestió del partit socialista, fortament aplaudides, acabaren amb la proposta que féu Markiegi d'una «política d'honestetat, que tinga fins i tot una altra estètica, l'estètica lúdica de la festa», digué. Francesc Vicens, diputat al Parlament espanyol per Esquerra Republicana de Catalunya, després de solidaritzar-se «amb totes les apreciacions de Markiegi sobre la necessitat d'una nova esquerra», parlà sobre el nacionalisme dels Països Catalans, en to didàctic, recordant els fets que envoltaren i continuaren la derrota d'Almansa en 1707.

«Fou aleshores quan s'inventà l'Espanya centralitzada, el concepte que ara hi ha d'Espanya i que segueix construint-se, perquè la continuació de la Pragmàtica de 1707 i dels decrets de Nova Planta no és altra que la política de Felipe González feta des de Madrid, que tracta d'homogeneïtzar tots els pobles de l'estat per arribar a construir aquesta entelèquia que en diuen Espanya». Vicens subratllà el fet que en l'estratègia centralista s'ha tractat sempre de «trencar el fet diferencial dels catalans, tot dividint-nos

La dignitat nacional és possible

Vicent Pitarch*

Com a punt de referència més que simbòlica, l'episodi de la guerra de Successió marca una fita decisiva en el procés de desnaturalització social de la nostra nació, fita que, pel que respecta al País Valencià en concret, s'identifica amb el 25 d'abril. I ara, des de la distància històrica que representa el transcurs de dos-cents seixanta anys, resulta que encara la modernitat i la postmodernitat d'aquest col·lectiu social necessiten recolzar-se en la consigna «Per les llibertats nacionals».

Que objectivament ho necessiten no suposa que la tal necessitat siga evidenciada, compartida, per extensos components del propis cos social. Aquesta desconexió és ben explicable, d'altra banda, per tal com ens trobem immersos en un discurs cívic ambiental en què el predomini de les opcions favorables al conformisme sembla desqualificar les alternatives reivindicatives.

Tanmateix, els mecanismes que minoritzen la dinàmica reivindicadora no ens brinden precisament un futur esperançador. Si en voleu una mostra d'actualitat, aci teniu els resultats del passat referèndum nacional, el qual ha situat bruscament en minoria les posicions pacifistes. Pujar al carro dels guanyadors és una temptació cada dia més rendible; que, de vegades, hi constitueix també una resposta covarda sembla que ja no hi compte tant.

No crec que siga agosarat interpretar que el disseny polític que sobre els valencians encetà el 25 d'abril s'explicita ara, per exemple, també mitjançant l'opció atlantista. Per aquest cantó descobrim que el muntatge de les «multinacionals» —al qual es troba supeditada l'estructura de mercat tant com l'organització dels estats i la dels blocs militars— no ofereix cap expectativa que pugui aportar optimisme a la conjuntura mundial d'avui. Enfront d'aquest panorama es fa més nitid que mai que l'honor d'Europa —com el de qualsevol continent— és subsidiari de la sobirania dels seus pobles; l'alternativa, doncs, a l'Europa que caduca es troba en mans dels projectes polítics que es fonamenten en l'alliberament de les nacions oprimides.

Reinvertir l'ordre polític dominant suposa, en el nostre cas específic, neutralitzar l'impacte espanyolitzador que s'exerceix sobre aquesta societat, impacte que, ara ho veiem clar, no és impulsat en exclusiva per la dreta clàssica sinó també, i potser amb millors resultats, per altres sectors polítics que fins i tot es reclamen incardinats al poble. Una observació atenta al ventall polític que cobreix el Parlament valencià ens fa adonar-nos que tot hi és pur integrisme espanyolista, sense una curiosa excepció que en pogués trencar l'avorrida monotonia.

Precisament, trencar-la és l'exigència que reclama la consigna «Per les llibertats nacionals» als reductes cívics que es mantenen il·lusionats a recompondre aquesta nació.

D'aquests reductes emergeix la Unitat del Poble Valencià amb l'objectiu d'impulsar les demandes ciutadanes de reconduir el procés socio-polític autòcton. Certament, la capacitat operativa de la UPV pot constituir una incògnita mentre no aconseguisca de fer-se present a la Generalitat i a bona part de les corporacions locals. De tota manera, el seu repte immediat és convèncer-se del considerable pes polític que ha acumulat i dotar-se de recursos imaginatius que afavoresquen l'expansió social de la lleialtat a la pròpia identitat popular i, doncs, de l'orgull nacional. □

*Membre del Consell Nacional d'UPV

entre nosaltres, esquarterats en tres regions espanyoles a les quals s'ha donat, com per misericòrdia, una autonomia, però amb la condició expressa de no federar-nos».

«Una futura Espanya que siga una confederació de pobles lliures», digué Vicens en referència a la col·laboració

entre les forces nacionalistes d'esquerra, «l'aconseguiem no intentant fer política espanyola, sinó preocupant-nos dels deures que la nostra nació ens imposa, per damunt de qualsevol consideració de l'Estat espanyol». La intervenció de Vicens conclougué amb la precisió que no s'estava cele-

brant una derrota, «com creuen erròniament a fora del nostre país, on pensen que els catalans som una mena de masoquistes especialitzats a celebrar desfetes», sinó que es commemorava, al contrari, «que teníem unes llibertats, i ens les van prendre, però volem tornar a tenir-les i les recuperarem, amb una voluntat decidida i increbantable de ser lliures».

Andreu Banyuls, membre també del Consell Polític de la Unitat del Poble Valencià, tancà la part política de la festa amb un parlament en el qual explicà l'actual existència de la Unitat com a resultat i continuació del procés de reconstrucció política nacional iniciat en els anys seixanta pel Partit Socialista Valencià, dos fundadors del qual, Vicent Àlvarez i Joan Francesc Mira, formen part avui del Consell Polític de la UPV, i ressaltà «la importància del paper que aquest partit està cridat a fer en la vida política valenciana». Banyuls criticà també l'actitud i la gestió del PSOE a les institucions autonòmiques valencianes, «basada en el consens continuant amb la dreta més reaccionària d'aquest país, que ha fet possible la desaparició oficial de les nostres senyes d'identitat, que intenta provocar un retrocés en la Universitat, que frena la normalització lingüística del país...».

Finalment, demanà la col·laboració entre els partits nacionalistes de l'Estat espanyol, «d'acord amb una estratègia diferent», a fi que els moviments de la nova esquerra puguin estar presents a les institucions de l'estat i a les europees, «allí on es prenen les decisions que ens afecten», i agrai les ofertes rebudes per la UPV per part del Partit Comunista Espanyol, «del qual ens alegrem molt que es recupere i es reafirme, però amb el qual no coincidim en les posicions respecte al fet nacional».

I, després de tot això, la festa. Joan Bibiloni i el Club de Mares Esportives tractaren d'escalfar un ambient potser massa familiar. Dues actuacions interessants que, tanmateix, no havien encertat a atraure la part del públic que accedeix a aquesta mena d'actes amb un interès sobretot lúdic, i que determinaren que l'assistència de gent, tot i així nombrosa, es limitàs als més directament interessats en el projecte polític de la Unitat. La festa, però, seguí endavant fins a la matinalda, si bé, com deien alguns, en un ambient un poc gelat. L'any que ve, prometien els organitzadors, la festa serà «més festa». □